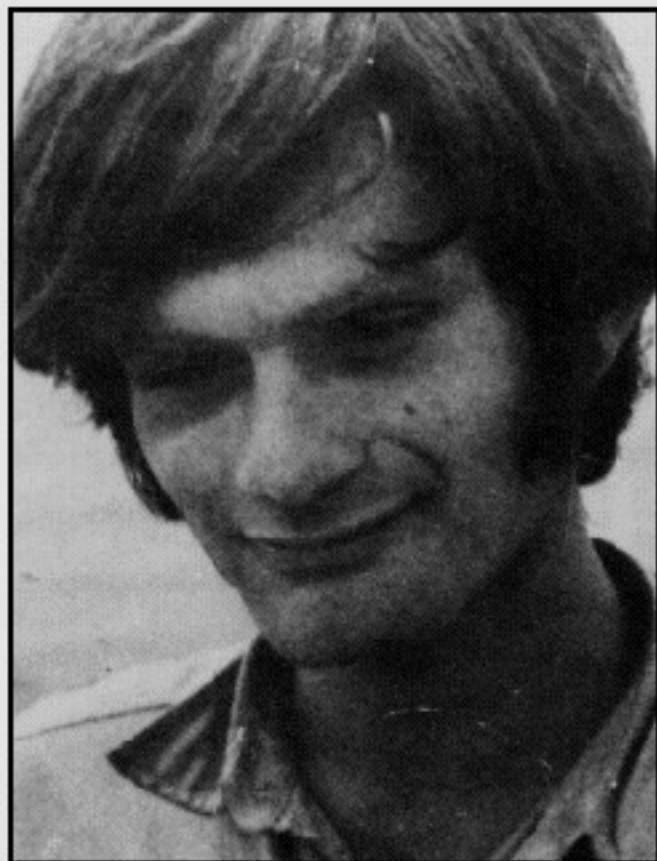

לזכרו של יהב נפתלי ז"ל

יהב נפתלי

ז"ל

דברים לזכרו של יהב נפתלי ג"ל

ה ס פ ד

בן אדם מת תמיד לחוד ולבד
וחבריו עומדים על קברו דוממים והמומים,
ומודדים את חייו
אורכס, קצבס ואמונותיו.
מה הספיק ומה ואת מי הותיר אחריו.
עדיין לא מבינים,

עדיין מצפים בתמימות ילדותית לנס של הרגע האחרון שמא טעות.
אך בתוכנו כבר זועק אי הצדק שבמותך.
את חיך, נפתלי,

איננו יכולים למדוד במושגי הכלל,
היית היוצא מהכלל.

לא הכרנו את חוקי חיך
ולא את מושגי הקיום הפרטיים שלך,
רק את תנועות חיך ליוונו
וחלוקתם לאורך הדרך היתה צבא,
קצת הביתה, ושוב צבא.

דברים לזכרו של יהב נפתלי ג"א

עוד ידענו, שיחד עם מסירותך
המלאה והמוחלטת לתפקיד בצבא
לא רצית בצבא כדרך חיים.
רצית בית בשובל,
לעבוד ממש ורצוף ברפת,
להקדיש יותר זמן ללימודיך.
אך קראו לך שוב ושוב לצבא
ואתה, בשקט, בשקט היית הולך וחוזר
בתקוה שיום אחד המצב ישתנה
ותתחיל בחיים שלמים של לימודים ועבודה
שציפו לך תמיד כאילו בצד.
תמיד היתה לי הרגשה שאתה נמצא
רק בתקופה של „טרום חיים”
ועוד לא התחלת להיות.
להיות בחיים עצמם ולחוות את חוויות החיים כרוב
בני ה-35 סביבך.

וכעת כבר אינך! והזעם והכאב והצער
על שלא הספקת לקבל מהחיים את מה שהם היו חייבים לך מאוד:
מותיר אותנו חסרי נוחמים להוריך וחבריך.
מביתך, שובל

דברים לזכרו של יהב נפתלי ג"ל

ליום השנה

עברה שנה, נפתלי,

ואנו ממשיכים לנוע בין המזכיר והמשכית.
נשארו בחיים, מזילים דמעה על מה שצריך —
וכדי שיהיה לנו לאן להמשיך,

נאבקים בשאלות הכואבות חסרות התקנות
ובעודף נסיון מרחיקים רגשות אשמה.
וממשיכים לנוע לצד השכחה.

מגדלים ברוך ובהבה עוד בן במשפחה
שיגדל „למעשים טובים“... ומלחמה...
וכך, לצד הזכרון אנו יודעים בבטחון

שאתה והאחרים אתך,

שנלקחו מכם כל התקוות האחרות

שומרים אף בקבריכם על תקוה יחידה —

שאנו החיים עושים הכל להפסקת המלחמות;

שאנו החיים מגדלים את ילדינו לאהוב את הארץ הארורה והאתובה הזאת
שאנו מצווים עליהם את קדושת החיים בכל כוחנו ואמונתנו.

כך נמשיך לנוע בין המזכיר והמשכית

חסרי אונים כלפי ההורים,

שלהם, לא נותר אף רגע אחד — של חסד השכחה!

אורה

מילואים אחרונים

לפנות ערב טלפון משמח: „אמא, אני בא. אבוא מאוחר. אל תדאגו“. נפתלי נכנס הביתה עם צחוק חביב ואמיתי. שאלתי, בתקווה לביקור. כמובן ששוב מילואים. נפתלי ראה את פני ואמר: „אמא, אל תדאגי, רק ליומיים“. באמת נרגעתי ושמחתי. שמחתי גברה בהמשך הערב כשראיתי שנפתלי אוכל בתיאבון ומצב רוחו מאוד טוב. וכשגיליתי שתרמילו ריק מסיגריות, שמחתי היתה עצומה. באמת היה ערב של יחד כשכולנו במצב רוח מאוד משפחתי וקרוב. נפתלי ביקש שנעיר אותו ב-7.00. קמתי מוקדם, רציתי לפנק אותו בפודינג חם שהוא אוהב לפני שיברח ב-8.00.

בקושי הצלחתי להעירו. אכל ויצא במהירות. למחרת בערב מופיע ילקוט מלא מפות שבקושי אפשר היה לראות את נפתלי לידו. המראה הזה הכניס בי דאגה. זה היה לי סימן לא מבטיח טובות.

דברים לזכרו של יהב נפתלי ז"ל

ביקש לקום ב-5.00. יצחק התלוצץ: „בטח ב-7.00 עדיין תישן”.
נפתלי מאוד ביקש שזה יהיה ב-5.00 כי הוא באמת חייב לקום.
הבטחתי לו להעירו. ב-5.00 חטף עוגה ומיהר לצאת. ליד הדלת
אמר: „אמא, תכיני ארוחה טובה, אבוא הביתה מוקדם”. שאלתי:
„תישאר לשבת?” ואז הבטיח לנו בחיוך מאוד מסתורי שהשבת
תהיה מאוד מיוחדת. ההבטחה הזאת הקלה על התחושה הקשה
שהיתה לי, והשכיחה באותו יום את מראהו עם תיק המפות.
בערב הוצאתי את כל האוכל שהכנתי במיוחד והתחלתי להכין.
ואז נשמע צלצול בדלת. נבהלתי, כי הייתי שקועה בהכנות לקראת
נפתלי, והצלצול לא היה של נפתלי. וכך ניגשתי בהרגשה שזה צלצול
לא טוב. כן, זאת היתה ההודעה על פציעתו של נפתלי. השתדלתי
להתגבר. להרחיק ממני את התחושה שהיתה בי שזה משהו רציני.
בפתח בית החולים חיזקו אותי החברים שאמרו לי שנפתלי בסדר,
וגם הרופא אמר שהוא בסדר. ואז, כשראיתי אותו ונפתלי גם אמר
לי: „אמא, אני בסדר”, למרות שנראה כל כך רע, שמחתי שהוא

דברים לזכרו של יהב נפתלי ז"ל

מדבר ועיניו רואות וחשבתי שזה מזל שכך יצא. הרי יכול היה לההרג. אחרי זמן מה, כשהתחלתי להרגע קצת מההתרגשות והשמחה, הבחנתי שבעצם מצבו לא טוב. אמרתי לרופא: „אני רואה שהוא לא בסדר“. ביקשתי שיתייחסו יותר בחומרה למצבו, ושוב אמר לי הרופא: „אל תדאגי, יש לו רק שברים בחוליות, וזה יסתדר“. לא הייתי שקטה. לפי הטיפול שקיבל התרשמתי שבאמת אינם מבחינים ברצינות מצבו. התחננתי וביקשתי שיקראו לפרופסור. אמרו לי פשוט שהוא איננו. נפתלי שאל כל הזמן: „איפה יאיר?“ סובב את ראשו ועיניו. הבנתי שמוחו בסדר, אך מצבו מחמיר. אז התחילו לבדוק מאיפה הדימום ולקחו אותו לחדר הניתוחים. כשיצא משם, עם הנשמה, כל תקוותי נעלמו, בחדרה ההתאוששות הרופאים ניסו לעודד אותי, אך ידעתי שזה קריטי. הרופא אמר שאם ישאר בחיים, יהיה נכה.

רציתי אותו חי ולא היה איכפת לי כבר איך, רק שיחיה. אך ידעתי שזה כבר מאוחר מדי. כשאמרתי לפרופסור שהניתוח בוצע

דברים לזכרו של יהב נפתלי ז"ל

מאוחר מדי, הוא לא אמר אף מילה, רק הרכין את ראשו.
וכך, לא היה כבר בכוחו של נפתלי לקיים את השבת שהובטחה,
והחיים עוד לא קיימו את שהיו חייבים לנפתלי.

ועכשו הכל שונה
ואין שום שריון שיכול להגן
מפני הכאב
והמועקה שאינה מוצאת פתח יציאה
ורק יש שעות חסד קטנות

שעולות בנו תמונות תמונות.
אתה, פניך כלך
ותמיד תמיד עיניך הכחולות
עולות לפנינו
ובתוכן כל הממשות שהיתה לנו בעולם.

אמא.

לזכר נפתלי היקר

פברואר 1984

...ולנפתלי אמר: „נפתלי שבע רצון ומלא ברכת ה'...“ כך ברך משה איש האלהים את נפתלי.

הכרתי אותך עלם צעיר: ענוו, צנוע ונחבא אל הכלים. השבעת רצון כולם, חבריך ומוריך, קרוביך והרחוקים ממך. תבעת הרבה מעצמך ומאום לא בקשת מזולתך. נתת מעצמך בלא תמורה. נהגת בחן כלפי חבריך. הרעפת חסד ואהבה כלפי הסובבים אותך.

„נפתלי אילה שלוחה הנותן אמרי שפר“, כך אומר יעקב לבנו. ואמנם נפתלי שלנו שמר על טוהר לשונו וסגנון דיבורו. דברי רכות ועדנה נשמעו מפיו. אינני זוכר משהוא הרגיז אותו אי-פעם או גרם לו לאבד את שלוותו. חיוך תמיד רחף על שפתיו ואמרי שפר נטפו מפיו.

נפתלי, ידעת לכבד את מוריך כשם שנהגת כבוד בחבריך. מעשיך קרובוך אל כולם. למרות ענוותך הללו אותך מאחור גבך. אם מיש הוא טפח לך על הכתף, סומק עלה על לחייך... והנער נפתלי צנוע וביישן מכל חבריו!

דברים לזכרו של יהב נפתלי ז"ל

למרות היותך נער רזה, הפגנת כוחך בנועם הליכותיך ובעדנת דיבוריך שמשת דוגמא ומופת לקטנים וגם לגדולים.
ובבוא חג וחגיגה היית הרוח החיה בכתה. נתת עצה, הבעת דיעה על תפקיד זה או אחר, ונטלת על עצמך מלוא האחריות. ובשעת החינוך תענוג היה לשמוע את הערותיך והשגותיך שנאמרו בשיקול דעת ובתבונה.

„נפתלי חרף נפשו“ כך שרה דבורה הנביאה. בפרוע פרעות בישראל. נפתלי, לא חסת על חייך ולא על יקיריך כאשר הקריאה היתה בישראל לגאול את העם.

נפתלי הצעיר, אתה חי בזכרון כולנו, עודך רך וצעיר בעינינו תוסיף לחיות בינינו ולהיות חלק מהווייתנו.

המורה נאור (סלומון) פרג

אכתבי תנחומים לאספתנו של יהב נפתלי ז"ל

צבא הגנה לישראל
ד.צ. 02123
כא"1 0987
ט"ו טבת תשמ"ג
31 דצמ' 82

משפחת יהב — רבקה ויצחק
טרומפלדור 3, נוה שאנן
חיפה

להורי נפתלי ז"ל שלום.

לצערי, הגיעה אלי הידיעה על נפילת נפתלי ז"ל מאוחר ולכן לא השתתפתי בהלוויה. נפלה בחלקי, הזכות הגדולה, לשרת עם נפתלי ביחידת המודיעין של פיקוד הדרום בשנת 1976 ולפקד עליו. אופיו המיוחד והחיובי של נפתלי, שהיה חרוץ, שקדן, מעמיק ובלתי מתפשר, ידע לעבוד בצוות ויחד עם זאת להיות אינדיבידואל ליסט, לצד מקצועיותו הרבה, העמידו אותו בראש סולם קציני היחידה.

שתי דוגמאות לאופיו החיובי של נפתלי חרותות בזיכרוני ויהו עבורי סמל ואות זיכרון לנפתלי: —

אכתבי תנחומים לאשהתולדה נפתלי ג"ל

א. מרגע הגעת נפתלי לפיקוד, הוא לחץ עלי ולא הירפה מרצונו העיקרי: לשרת ביחידת המודיעין הפיקודית בימי שלום, אך במילחמה, לחזור ולהצטרף לחטיבת הצנחנים כלוחם ומפקד. המאמצים הרבים שעשיתי לשכנעו, כי תרומתו במודיעין רבה וער-כית יותר לא הועילו.

ב. נפתלי התיחס ברצינות לכל דבר ולכל משימה, קטנה כגדולה, רצונו לנצל כל דקה לעבודה היה רב, ולכן, ברוב ימות השבוע ויתר על הנסיעה בערב לקיבוץ שובל ונשאר לעבוד עד שתיים שלוש לפנות בוקר לעיתים רבות בהתנדבות ע"מ לסייע לחבריו ביחידה ורק כאשר התעייף מאוד, התפנה למעט שעות על גבי אחד השולחנות ביחידה. וכך נהג יום אחרי יום תקופה ארוכה.

אין ניחומים לאבידה הגדולה לכם כהוריו ולנו כחבריו, אנחנו נזכור אותו תמיד כנפתלי כפי שהוא היה, חיובי, חברי ומקצוען.

איתכם ביגונכם

סא"ל מיכאל וינטרשטיין

ד. צ. 02123 צה"ל

אכתבי תנחומים למשפחתו של יהב נפתלי ג"ל

BETH-SEFER REALI IVRI

HAIFA

2106

מט'י

טלפון 666115

תי"ד P.O.B. 4920 מיקוד 31048 Zip-Code

י"א בשבט חשמ"ג

יום

27 בדצמבר 1982

בית הספר הריאלי העברי

חיפה

לכבוד

משפחת יהב (שוטסק)

רח' טרומפלדור 3

נו"ש, חיפה

משפחת יהב הנכבדה,

אני מרגיש צורך להביע לכס גם בדרך זו את השתתפותי
כאבלכם הכבד על נפילתו של נפתלי היקר ז"ל.

אין חמורה לאבדן בני יקרים מסוגו ואין תנחומים על
מוחם, אך ברצוננו להבטיח לכם כי נשמור על זכרו ונעשה כמיטב
יכולתנו כדי שקרבנו לא יהיה קרובן שוא.

חזקו ואמצו !

ש. כ. ט.
בכרסת תנחומים,
ספירא
המנהל

אכתבי תנחומים לאשהתולי יהב נפתלי ז"ל

24/12/82

שעת בוקר

חדשות ראשונות בישרו שנפתלי שלנו ושלכם מת מפצעיו. אני סתם מפקד, וחבר, וחבר קיבוץ שאהב את נפתלי. אז עם הדמעות שמצאו להם סוף סוף דרך מתוך הקשיחות שהורגלנו אליה, אני כותב לכם ולנו מספר מילות ניחומים. אולי בגלל שצריך לנחם, אולי בשביל להרגיע, אולי בשביל לאגור כוח.

עכשיו אחרי שאיבדנו את משה סלע, ואמנון אליעז, ואתם ואנחנו גם את נפתלי, זה לא הזמן לעשות סיכומים וציוני דרך, אבל רק רציתי שתדעו שהכרנו אותו.

ראינו אותו מעשן בשרשרת

ראינו אותו ישר והגון

ראינו אותו ישן על שולחן בלי מזרון ושמיכה

ראינו אותו מעביר תכניות מודיעין בבילבול נורא

אכתבי תנחומים לאשהתולה נפתלי ג"ל

ראינו אותו מכין ביסודיות מדהימה מפות ותצלומים מתל-אביב
ועד איסטנבול.

ראינו אותו חולך בקומתו הקטנה ובגופו הצנום.
ראינו אותו מחייך מאוזן לאוזן
ראינו אותו אוהב לחיות בבלגן נורא
ראינו אותו עם חגור ואפוד וכובע פלדה המכסה את כל ראשו
ראינו אותו ואהבנו אותו כמות שהוא.
סילחו לי על השורות הקטנות שאני שולח.

פרץ הרגשות מכריח אותי לכתוב לכם את המעט שאני יכול.
מלחמת לבנון ורבות שלפניה — עשו אותנו, את חבורת הלוחמים,
למשפחה שניה — חזקה לא פחות מזו של הבית וכואבת מרה
את נופליה.

בידידות חמה
רפי גיל
נוה-אור

אכתבי תנחומים לאשתו של יהב נפתלי ז"ל

כ"ח באב תשמ"ה

15 אוגוסט 1985

רבקה ויצחק יהב

שלום רב,

עם סיום תפקידי כראש ענף פרט בחיל המודיעין, ובטרם אפרוש מצה"ל, ברצוני להפרד מכם.

לדאבוני, נבצר ממני לבקר אתכם בזמן הקרוב ולכן עלי להסתפק בתחליף הכתוב.

במשך שנות שרותי בתפקיד זה, השתדלתי יחד עם רס"ן פנינה גבע, קצינת הנפגעים החיילית, להשתתף יחד אתכם כנשיאת נטל היגון שהונחת עליכם ולהיות אתכם בימי האכל והנאב. אין לי ספק כי לולא אומץ הלב וחוזק הרוח שגיליתם אתם, היה תפקידנו קשה הרבה יותר.

אני מקוה כי אוכל להמשיך ולשמור על ידידותכם כלפני, ואני מקוה כי רס"ן זהבה מזרחי, המחליפה אותי, תזכה מצידכם ליחס דומה לזה שהענקתם לי.

שלכם בנאמנות

סא"ל אסתר זוטא.

יד לנפתלי

... ואבשלום לקח ויצב לו בחייו את מצבה אשר בעמק המלך כי אמר אין לי בן בעבור הזכיר שמי ויקרא למצבת על שמו ויקרא לה יד אבשלום עד היום הזה" שמואל ב' י"ח (18).

את נפתלי ז"ל הכרתי בעת שרותו בצנחנים ובעת התיישבותו במושב פצאל אשר בבקעת הירדן. אין ברצוני להוסיף על דברי אחרים שהעלו את מידותיו הטובות של נפתלי. אתעכב על אספקט אחר שבהנצחת זכרו. נפתלי נפל ולא השאיר אחריו ילדים או אחים שישאו את שמו. לכאורה אבד זכרו מתוכנו, ולא היא. כראשית דברי הנאתי את הפסוק מספר שמואל על דבר אבשלום. האמת היא שאמנם היו לאבשלום שלשה בנים ובת, ומה ראה להקים את הידז אלא שאבשלום הבין שהנצחת זכרו לא תהיה בבנים שילכו להם איש לדרכו וסופם כעבור דורות ספורים שיאבד זכרם. לא כן מצבת בת קיימת הנשארת לדורות רבים. כן גם בחיי האדם. האדם הבודד אינו אלא פרט בתוך החברה הגדולה. שמו של האדם חסר חשיבות ואכן רבים המשנים את שםם אך לא מאבדים בזאת את זהותם. הצד החשוב בחיי האדם בראייה הטורית הוא מעשיו ותרומתו ליצירת ערכים חשובים ונצחיים. מבנה העומד לדורות רבים מנציח את בוניו אף אם שםם אינו חקוק במבנה היות והמבנה הוא העיקר ולא הבונה.

דברים לזכרו של יהב נפתלי ז"ל

נפתלי ז"ל פעל במרוצת שנות חייו בתחומים שונים. החל מלימודים בפנימיה צבאית, בפעילות בדבקות בתנועת נוער ציונית בשירות בצבא סדיר ובמילואים ביחידת צנחנים, בהתיישבות הן בקיבוץ שובל אשר בנגב והן במושב פצאל אשר בבקעת הירדן וכלה בהתנדבות לשרות בצבא קבע ושוב ביחידת צנחנים בכל התחומים בהם פעל עוברת כחוט השני תופעת ההתנדבות למשימות שלדעתו היו בראש סולם העדיפויות ותמיד בקו החזית הראשון. קשיים פיסיים והעדר נוחות מינימלית לא זו בלבד שלא הרתיעוהו אלא אף מלאו את ליבו סיפוק. ולא, חלילה, מחמת תופעה חולנית של מזוכיזם אלא בהיותם אישור שאכן זה הקו הקדמי ביותר והשתדלותו מירבית. כשנוכח שהחזית מתקדמת והוא נותר בעורף נטש את מקומו ודילג חיש לחזית כפי שעשה כשעזב את קיבוץ שובל, ובא לבקעת הירדן השוממה מהתיישבות עברית ונטל חלק פעיל בהקמת המושב הראשון פצאל. אותו מדבר שומם הפך במרוצת השנים, הודות לנפתלי וחבריו, לגן פורח; ומושב פצאל, שנפתלי הניח את יסודותיו ונדבכיו הראשונים, הפך למופת ומוביל בקרב יישובי בקעת הירדן. ההתיישבות בארץ ישראל היתה כעיני נפתלי ערך עליון ומקודש וכל מעשיו היו לפיתוחה ולהגנתה. אין יד יאה ונאה לנפתלי כהמשך ההתיישבות העברית בארץ ישראל, הרחבתה, פיתוחה וביצורה.

נפתלי נפל באמצע הדרך. בהשלמת דרכו ינצר זכרו האמיתי לדורות הבאים.

אבו גרינברגר
מושב צפריה